

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **T. Ř.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 21. 7. 2016, č. j. 60 A 3/2016 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Nový Bor, správního odboru (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 9. 2015, č. j. MUNO 47554/2015, byl žalobce shledán vinným z: 1) přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 10. 5. 2015 v 13:56 hod. v obci Cvikov na silnici I. třídy č. 13 u autocentra Zahrádka ve směru na Liberec při řízení vozidla Audi RZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více (silničním rychloměrem PolCam PC 2006 byla naměřena rychlost 85 km/hod. – po odečtu možné odchylky měření 3 km/hod.); 2) přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, kterého se měl dopustit dne 25. 5. 2015 kolem 20:40 hod. v obci Nový Bor, tř. T. G. Masaryka jednak tím, že jako řidič shora specifikovaného vozidla nebyl za jízdy

připoután na sedadle bezpečnostním pásem, přestože jím bylo sedadlo povinně vybaveno podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 341/2014 Sb., a dále tím, že užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, když vozidlo mělo zatemněno přední boční sklo u řidiče na propustnost zjevně nižší než 70 % dle § 40 odst. 2 písm. b) bod 2 téže vyhlášky; 3) a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu tím, že dne 25. 5. 2015 kolem 20:40 hod. v obci Nový Bor tř. T. G. Masaryka řídil předmětné vozidlo a byl mu zadržen řidičský průkaz podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu ode dne 23. 5. 2015, čímž porušil § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky byla žalobci ve společném řízení uložena pokuta 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnosti nahradit náklady řízení.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 12. 2015, č. j. OD 1172/15-3/67.1/15383/NL, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Proti citovanému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou zamítl krajský soud shora označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil žalobci v námitkách poukazujících na vady výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle krajského soudu výrok odpovídal požadavkům uvedeným v ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Na nyní projednávanou věc nelze podle krajského soudu použít ani žalobcem uváděné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2015 - 55. Toto usnesení se zabývalo otázkou, podle jakého právního předpisu mají být zaznamenány body do registru řidičů za přestupek (při dodržení zásady zákazu uložit trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době jeho spáchání), pokud dojde ke změně zákona v mezidobí od spáchání přestupku do doby rozhodnutí správních orgánů o něm. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám, ve kterých žalobce vytýkal správním orgánům nedostatečné dokazování ve vztahu k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, resp. k nesprávnému měření. Krajský soud mj. odkázal na obsah správního spisu, ze kterého i podle jeho názoru vyplývá, že nejvyšší povolená rychlost v měřeném místě byla 50 km/hod, přičemž žalobci byla naměřena rychlost 85 km/h (po odečtu možné odchylky měření – 3 km/h). To prokazuje oznámení policie o spáchání přestupku, videozáznam o přestupku rychloměrem PolCam a také svědecká výpověď zasahujícího policisty pprap. P. Š. Krajský soud poukázal i na to, že žalobce začal tvrdit, že v daném úseku byla povolena jiná rychlost, resp. že došlo k nesprávnému měření, poprvé až v žalobě. Dovozuje účelovost jeho argumentace. Krajský soud dále vypořádal námitky, ve kterých žalobce tvrdil, že byl připoután bezpečnostními pásy, že mu nebyl zadržen řidičský průkaz, jakož i že jeho vozidlo splňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

III.

[4] Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Krajskému soudu zejména vytýkal nedostatečné vypořádání žalobních námitek. Stěžovatel v žalobě poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav stran úpravy nejvyšší dovolené rychlosti v rozhodném místě, kdy tato nečinila 50 km/hod., jak dovodily správní orgány, ale 70 km/hod. Krajský soud se s nimi však řádně nevypořádal. Stejně tak krajský soud řádně nevypořádal námitku nesprávně provedeného měření. Krajský soud měl provést stěžovatelem navržené důkazy, což neučinil, a ani to řádně nezdůvodnil. Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu, že nezrušil rozhodnutí správního orgánu z důvodu, že ve výroku nebyla uvedena informace o záznamu počtu bodů v registru řidičů. Podle stěžovatele tato povinnost vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2015 - 55. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve stručném vyjádření ke kasační stížnosti navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, resp. na nedostatečné vypořádání žalobních námitek.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

[10] Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I S 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož*

nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena". Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „[s]*oudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*".

[11] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*". V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*". Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*". Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*".

[12] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud

za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[13] Uvedeným požadavkům napadený rozsudek vyhovuje. Krajský soud se zabýval uplatněnými žalobními námitkami, reagoval na ně a uvedl, z jakých důvodů má vznesené argumenty za neopodstatněné. Takový postup krajského soudu při odůvodňování napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Kasační soud proto neshledal, že by rozsudek krajského soudu trpěl nepřezkoumatelností. Byť si lze představit podrobněji zdůvodněnou a podloženou argumentaci, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[14] Nejvyšší správní soud nemohl stěžovateli přisvědčit ani v konkrétních námitkách vytýkajících krajskému soudu nevypořádání žalobních námitek. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že v žalobě poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav stran úpravy nejvyšší dovolené rychlosti v rozhodném místě, resp. nesprávně provedené měření, krajský soud se s nimi však řádně nevypořádal.

[15] Jak vyplývá z rozsudku krajského soudu, ten se důkladně zabýval uvedenými námitkami a řádně je vypořádal. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry plně ztotožňuje a jako takové je i přebírá. Krajský soud mj. uvedl, že *„v přestupkovém řízení byly obstarány podklady dostačující pro závěr, že nejvyšší povolená rychlost v měřeném místě byla 50 km/h. Již v oznámení o přestupku ze dne 11. 5. 2015 policie uvedla, že rychlost byla naměřena v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h, což bylo vyjádřeno obvyklou zkratkou „50/85km/h“, resp. zkratkou „50/88/85 km/h“ v oznámení přestupku sepsaném na místě při silniční kontrole ze dne 10. 5. 2015. Svědeckou výpovědí pprap. P. Š. ze dne 16. 9. 2015 bylo prokázáno, že silniční kontrola byla prováděna v obci Cvikov, a to v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. S tvrzením o tom, že v předmětném úseku komunikace byla nejvyšší povolená rychlost 70 km/h, žalobce přišel žalobce teprve v žalobě. Za situace, kdy nic takového neuváděl v průběhu silniční kontroly ani v průběhu celého přestupkového řízení, nelze správním orgánům vytýkat, že se spokojily s výše uvedenými podklady, ze kterých vyplývá nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku komunikace v obci Cvikov 50 km/h a další dokazování v daném směru neprováděly. Ostatně, pokud by byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost*

vyšší než 50 km/h z důvodu jejího zvýšení místní úpravou, např. dopravními značkami (žalobce se dovolává značky B20a), musela by být tato skutečnost policii známa, neboť je podle § 77 odst. 1 zákona o silničním provozu dotčeným orgánem při stanovení místní úpravy provozu na silnici I. třídy, resp. do 31. 12. 2015 se k místní úpravě provozu na silnici I. třídy písemně vyjadřovala. Již z tohoto důvodu soud nepřistoupil k provedení navrženého důkazu fotografií dopravní značky B20a. Krom toho dle vyjádření obecného zmocněnce byla fotografie žalobcem pořízena nedávno. Proto by stejně jako ohledání místa naměření rychlosti nemohlo přinést poznatky o nejvyšší dovolené rychlosti v době spáchání přestupku. Jak již soud uvedl, podklady pro zjištění nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě považoval za dostatečné, proto nevyhověl ani žalobcovu návrhu na doplnění dokazování dotazem obci, který je vlastníkem předmětné komunikace, k místní úpravě provozu. Stejně tak účelovou se soudu jeví také až následná žalobcova obrana založená na tvrzení o nesprávném měření rychlosti jeho vozidla. V průběhu přestupkového řízení žalobce žádné námitky ohledně způsobu měření rychlosti předmětným rychloměrem neuplatnil. (...) V obecné rovině lze uvést, že krajské soudy i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudky ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 4 As 83/2015-56), opakovaně uvedly, že je obecně vhodné, aby si žalobce neuchovával svoje námitky proti postupu silniční kontrolu provádějících policistů a postupu správního orgánu na pozdější dobu, ale aby je uplatnil včas, jinak se ochudí o jejich posouzení ze strany správních orgánů. Nadto v případě blanketního odvolání, které žalobce podal (ostatně jak je obvykle podáváno v případech, kdy obvinění z přestupků jsou opakovaně zastupováni stejnými zmocněnci a následně v řízení před soudy stejnou advokátní kanceláří, která zastupovala žalobce) odvolací správní orgán přezkoumá prvostupňové rozhodnutí v rámci tzv. omezeného revizního principu. Je třeba zdůraznit, že přes možnosti správního soudu doplnit dokazování ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s., není cílem správního soudnictví nahradit činnost správních orgánů v přestupkovém řízení. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako pokračování řízení před správními orgány a jako řízení v plné apelaci. Samozřejmě nelze v obecné rovině vyloučit, že při měření rychlosti jedoucího automobilu určitým měřičem rychlosti může dojít k chybě měření, např. v důsledku postavení měřicího vozidla či vyskytující se překážky při měření či jiné chybě při užití rychloměru. Ovšem k tomu, aby takovou možnost musely v řízení o přestupku správní orgány zkoumat, resp. zabývat se výslovně její případnou neexistencí v odůvodnění svých rozhodnutí, musí být dány konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření. V projednávaném případu z rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení vyplývá, že naměřenou rychlost 85 km/h (po odečtu možné odchylky měření – 3 km/h) měly správní orgány za prokázanou jednak oznámením policie o spáchání přestupku, jednak videozáznamem o přestupku rychloměrem PolCam z jedoucího služebního vozidla policie, ve spojení s osvědčením č. 191/14-1, které prokazuje, že pprap. P. Š. byl k obsluze silničního rychloměru řádně proškolen, ve spojení s ověřovacím listem č. 38/15 prokazujícím řádné přezkoušení a ověření rychloměru, a také svědeckou výpovědí pprap. P. Š. Ten potvrdil, že je k obsluze předmětného rychloměru způsobilý, rychloměr byl i podle jeho tvrzení ověřen a způsobilý k provedení měření a žalobci byla naměřena rychlost 88 km/h. Za dané situace považuje soud tyto důkazy k prokázání naměřené rychlosti plně dostačujícími. Zjištění skutkového stavu v rozsahu, o něž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, nezpochybňuje ani fakt, že správní orgán I. stupně se nezabýval dodržením vzdálenosti mezi vozidlem žalobce a služebním vozidlem, ze kterého bylo měření rychlosti provedeno, a tuto skutečnost nezachytil v odůvodnění svého rozhodnutí. Jestliže o vzdálenosti mezi jedoucími vozidly a o jejím zachování nevyvstaly žádné pochybnosti (záznam o měření rychlosti pořízen, naměřená rychlost obvyklým způsobem zaznamenána, použit ověřený

rychloměr PolCam, obsluhovaný řádně proškoleným a pověřeným policistou, u něhož lze vzhledem k povaze prováděné činnosti předpokládat, že takovou činnost běžnou v rámci plnění obvyklých úkolů zvládne řádně, a to včetně dodržení příslušného návodu k obsluze daného měřícího zařízení), stejně jako se neobjevily skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovozovat konkrétní nedodržení předepsaného postupu při měření rychlosti užitým rychloměrem, nelze správním orgánům vytýkat, že tyto okolnosti blíže nezkoumaly a výslovně ve svých rozhodnutích neuváděly, že měření proběhlo dle návodu k obsluze rychloměru, včetně dodržení rozestupu mezi vozidly. Z uvedených důvodů má soud za nadbytečné provádět dokazování návodem k obsluze rychloměru, jestliže v řízení před správními orgány žádné pochybnosti o jeho dodržení nevyvstaly.“

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že správní spis poskytuje dostatečnou oporu pro skutkové závěry správních orgánů. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“*. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek (přestupky) stal a že se jej (jich) dopustil právě stěžovatel. Podklady založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku stěžovatelem (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.). Ve správním spisu je založeno mj. oznámení o přestupku sepsané na místě při silniční kontrole, úřední záznam a především videozáznam pořízený zasahujícími policisty z téhož data, k jehož vypovídací hodnotě se správní orgán dostatečně vyjádřil. Ve vztahu ke správnému měření pak lze poukázat na osvědčení o tom, že pprap. P. Š. úspěšně absolvoval proškolení pro užívání předmětného rychloměru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 - 26, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50), jakož i kopii ověřovacího listu předmětného měřícího zařízení vystaveného Autorizovaným metrologickým střediskem. Nutno v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srv. např. rozsudek ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 - 26, jakož i rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54) dodat, že by bylo přepjatým formalismem, aby pro účely každého jednotlivého správního řízení, v němž je probírán výsledek kontrolní činnosti měřícího zařízení Policie České republiky, byl ve spisovém materiálu obsažen vždy originál ověřovacího listu toho kterého měřícího zařízení. Pro tyto účely zcela postačí, tak jak tomu bylo i v této věci, pokud je ve spise založena prostá, či digitalizovaná kopie tohoto osvědčení. Z provedeného dokazování žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly. Potenciální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce – 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje.

[17] Nutno doplnit, že stěžovatel bezprostředně po zastavení hlídkou Policie ČR nezpochybňoval ani překročení maximální dovolené rychlosti, ani správnost provedeného měření. Po celou dobu správního řízení zůstal nečinný; nedostavil se k ústnímu jednání

a ani v odvolání nenamítal, že by nepřekročil maximální dovolenou rychlost, či že by došlo k nesprávnému měření. Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, muselo být stěžovateli jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana jevit dle kontextu věci i jako účelová (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 atp.). Tak je tomu i v dané věci. Z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srv. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91 atp.) pak vyplývá, že v každém případě je nutno nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím ze strany daňového subjektu na straně druhé, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodne se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt, správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy. Jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily.

[18] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by krajský soud řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nevyhověl důkazním návrhům stěžovatele. Jeho postup plně odpovídal judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (vedle výše uvedených rozsudků srv. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13 atp.). Nejvyšší správní soud si jistě dokáže představit dokonalejší zdůvodnění neprovedení některých důkazů, jakož i dokonalejší a přiléhavější argumentaci krajského soudu (např. ve vztahu k nemožnosti stěžovatele se seznámit s předmětným videozáznamem), dílčí pochybení krajského soudu však nemají vliv na zákonnost rozsudku.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že výrok o spáchání předmětných přestupků odpovídal ust. § 77 zákona o přestupcích a netrpěl ani žádnou jinou vadou.

[20] Podle ust. § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

[21] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, uvedl, že „[s]*myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí*“. Obdobně vyznívá i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, či rozsudky téhož soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52.

[22] Jak vyplývá z výroku správního rozhodnutí I. stupně, ten výše uvedené požadavky bezezbytku splňuje a nelze tak správnímu orgánu vytýkat porušení § 77 přestupkového zákona. Pokud pak stěžovatel s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, tvrdil, že součástí výroku měla být i informace o uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů, nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se v citovaném usnesení nezabýval náležitostmi výroku o přestupku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se zabýval zcela odlišnými otázkami (povahou záznamu o počtu bodů v registru řidičů) a jeho závěry tak nelze na nyní projednávanou věc bezezbytku aplikovat.

[23] V případě projednávaném rozšířeným senátem žalobce dosáhl ke dni 19. 10. 2012 celkového počtu dvanácti bodů v registru řidičů a v důsledku toho mu byla dne 5. 11. 2012 doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal námitky proti záznamu bodů do registru řidičů, které Magistrát města České Budějovice rozhodnutím zamítl. Vzhledem k tomu, že jedno z rozhodnutí, na jehož základě byly body zaznamenány, bylo v mezidobí zrušeno v přezkumném řízení, magistrát potvrdil provedený záznam 11 bodů. Proti rozhodnutí o zamítnutí námitek podal žalobce odvolání, které bylo následně zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu v Českých Budějovicích. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí. Žalobce brojil zejména proti záznamu bodů provedenému na základě rozhodnutí Městského úřadu v Českém Krumlově ze dne 13. 10. 2011, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o

silničním provozu, podle něhož se přestupku dopustí, kdo v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona při řízení drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil dne 30. 6. 2011. Rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 8. 11. 2011. Na základě tohoto rozhodnutí byly stěžovateli do registru řidičů zaznamenány tři body, ačkoliv s účinností od 1. 8. 2011 byl zákonný bodový postih za daný přestupek snížen ze tří bodů na dva. Podle žalobce tak správní orgán pochybil tím, že neaplikoval pozdější příznivější právní úpravu, byť tak s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a na čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod učinit měl. Krajský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že bodový systém není trestní sankcí, nýbrž administrativním opatřením, a proto označil žalobcovu argumentaci čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 Úmluvy za zcela nedůvodnou, neboť obě ustanovení dopadají na ukládání trestů za trestné činy. Záznam tří bodů za zmíněný přestupek byl v souladu se zákonem. Rozšířený senát pak vyslovil s těmito závěry krajského soudu nesouhlas a dovodil, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[24] Rozšířený senát se tedy nezabýval identickou věcí jako v nyní projednávaném případě a jeho závěry proto nelze převzít na danou věc. Nutno dodat, že i rozšířený senát uvedl, že *„S ohledem na skutečnost, že i jednotlivý záznam bodů do registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jeví se de lege ferenda vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu.“* Nejvyšší správní soud tedy (a to navíc *de lege ferenda*) uvedl, že se jeví vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu. Nevyjadřoval se k tomu, že by takové vyrozumění mělo být součástí výroku o spáchání přestupku. Je třeba zdůraznit i to, že záznam provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností a nadto v jiném procesním režimu (k odlišnostem viz citované usnesení rozšířeného senátu). Z výše uvedených důvodů není Nejvyšší správní soud názoru, že bylo povinností správního orgánu I. stupně uvést ve výroku rozhodnutí informaci o záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů. Takovou povinnost nelze dovodit ani na základě stěžovatelem uváděné analogie. Krajský soud tedy nepochybil ani v tomto ohledu.

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 6. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu